

KURTAR ALLAHIM!..

الْحَمْدُ لِلَّهِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ. وَمَا تَوْفِيقِي وَلَا اعْتِصَامِي إِلَّا بِاللَّهِ. عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ. نَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَلَا نَظِيرَ لَهُ وَلَا مِثَالَ لَهُ. الَّذِي لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْهِ كَمَا أَتْنِي عَلَى نَفْسِهِ. عَزَّ جَارُهُ وَجَلَّ ثَنَاؤُهُ وَلَا يُهْزَمُ جُنْدُهُ وَلَا يُخْلَفُ وَعْدُهُ وَلَا إِلَهَ غَيْرُهُ. وَنَشْهَدُ أَنَّ سَيِّدَنَا وَسِنْدَنَا وَمَوْلَانَا مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ. السَّابِقُ إِلَى الْأَنَامِ نُورُهُ وَرَحْمَةٌ لِلْعَالَمِينَ ظُهُورُهُ. صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَأَوْلَادِهِ وَأَزْوَاجِهِ وَأَصْحَابِهِ وَأَتْبَاعِهِ وَأَحْفَادِهِ أَجْمَعِينَ. أَمَّا بَعْدُ فَيَا عِبَادَ اللَّهِ؛ اتَّقُوا اللَّهَ تَعَالَى وَأَطِيعُوهُ. إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ. فَقَدْ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ الْكَرِيمِ أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ:

{أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكْكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُشِيدَةٍ وَإِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا} (4/78)

İç içe karanlıklar ortasında, Câhiliye perdelerini yırtıp etrafa ışık saçmaya durmuş kutlu belde, Medîne.

Aşk, iştihak ve vuslatın remzi.. yeryüzünün, Cennet bahçelerinden nasîbi: Ravza-i Tâhire..

Ve o yüce mabette, sabah namazını ikâme edenlerin yüreklerini yakan bir cümle:

“Kurtar Allahım!.. Kurtar Allahım!..”

Şefkat Peygamberi'nin mübarek dudaklarından dökülen ve sahabeyi gözyaşlarına gark eden bir dua:

“Hapsedilen, işkence gören, ezilen müminleri kurtar Allahım!..”

Hayır, sadece insanların gönüllerini değil, mescidin duvarlarını, münevver şehrin sokaklarını, dağı taşı titreten elîm bir seda:

“Allahım! İbn-i Ebî Rabîa'ya necât lütfet; Allahım Seleme ibn-i Hişâm'ı halâs eyle; Allahım Velid ibn-i Velid'i felâha eriştir; Allahım Mekke'deki diğer mustaz'af müminleri kurtar!”

İnsanlığın İftihar Tablosu (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve Ashâb-ı Kiram efendilerimiz, Mekke'den ayrıldıktan sonra, hâlâ orada yaşamak zorunda kalan bazı mü'minler vardı. Onlar da hicret için bütün güç ve kuvvetlerini sarf etmişlerdi fakat bir türlü engelleri aşamamışlardı. Müşrikler tarafından devamlı göz hapsinde tutuluyor; bazılarının elleri ayakları zincire vuruluyor ve zaman zaman en vahşi işkencelere maruz bırakılıyorlardı.

O mazlumların mahpus kalmaları ve sürekli zulüm görmeleri, Rehber-i Ekmel'in yüreğini hüznle dolduruyordu. Re'fet, şefkat ve vefa âbidesi, hemen her vakit onlar için dua ediyor, özellikle sabah namazının son rekâtında rükûdan secdeye geçeceği sırada, bazı sahâbîleri isimleriyle, diğerlerini de umumen anıyordu:

اللَّهُمَّ نَجِّ عِيَّاشَ بْنَ أَبِي رَبِيعَةَ، اللَّهُمَّ نَجِّ سَلَمَةَ بْنَ هِشَامٍ، اللَّهُمَّ نَجِّ الْوَلِيدَ بْنَ الْوَلِيدِ، اللَّهُمَّ نَجِّ الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

Aslında bu yakarıшта senelerin birikmiş ızdırabı da vardı: Yıllardır, Ashâbının kederi O'nun gönlünü dağlamaktaydı. Risâletin ilk günlerinden itibaren, Allah Rasûlü'ne ve kendi kabîlesinin gücünü ardına alan bazı sahâbîlere dokunamayan müşrikler, hınçlarını fakir ve kimsesiz müminlerden alıyorlardı.

Hâşimoğulları ve Muttaliboğulları kardeş çocuklarıydı; onlardan hiç kimse, en yaşlıları olan Ebû Tâlib'in emrine muhalefet etmezdi. Ebu Tâlip, bu iki kabilenin el ele vermelerini ve Rasûl-i Ekrem efendimizi korumalarını istemişti. İçlerinden mümin olanlar imanları gereği, diğerleri ise akrabalık bağı ve Ebû Tâlib'in emriyle Peygamberimizi korumayı şeref bilmişlerdi. Müşrikler, Hazreti Ebû Bekir ve Hazreti Ömer gibi kuvvetli/itibârlı bir âileye mensup olanlara da ilişmiyorlardı. Ne var ki, garip ve fakir Müslümanlara, özellikle kölelere, vahşet derecesinde işkenceler yapıyorlardı.

Ebû Fûkeyhe (أبو فكيهة), her gün elleri ayakları bağlanarak, kızgın kumlar üzerinde sürükleniyordu. Habbâb bin Eret, kor hâlindeki kömürün üzerine yatırılıp vücudundan akan irinle kömür sönene kadar kıvrandırılıyordu. Hazreti Bilâl, göğsüne kocaman taşlar konularak kavurucu güneşin altında saatlerce

bekletiliyor; “*Ehad, Ehad*” inilteleri kesilmeyince, boynuna ip geçirilip sırt üstü çekilerek Mekke sokaklarında teşhir ediliyordu. Hazreti Yâsir, azize eşi Sümeyye ile beraber, dayanılması zor acılara maruz bırakılıyor; sonunda vahşice şehit ediliyordu. Müşfik Nebî Efendimiz, her bir sahâbînin acısını kendi ruhunda duyuyor, onlara herkesten çok kendisi ağlıyor; “*Sabır ey Yâsir ailesi, sabır!..*” deyip tahammül tavsiyesinde bulunurken bile, kendi merhametli yüreğine adeta kan damlıyordu.

Müminlerin sayısı arttıkça müşriklerin cefaları da katlanıyordu. Bunun üzerine, Allah Rasûlü (aleyhissalâtu vesselam), emri öteden, bir mukaddes göç tedârikine başlamıştı. Mekke’nin dışında yeni muhataplar aramak, vefalı dostlarına pürvefa yardımcıları bulmak, arzın göbeğinden göğsüne sıçrayarak orada sitesini kurmak ve evrensel bir dine insanları ulaştıracak köprüler hazırlamak için başka diyarları hedef göstermişti. Hicret sadece zayıf ve kimsesiz müminler için emin bir yurt arayışının değil, aynı zamanda bütün Yesrib’leri Medîne’ye kardeş yapma sevdasının neticesiydi. Bu gayeye matuf olarak, müstaz’af mü’minlerle beraber, güçlü/kuvvetli/itibarlı insanları da gönderiyordu. Mualla kızı Rukiyye ile onun eşi Hazreti Osman’ı ve amcazâdesi Hazreti Cafer’i Habeşistan’a, birkaç sene sonra da Mus’ab bin Umeyr’i Medine’ye ilk defa gönderirken, onlara oralarda İslam’ın anlatılması ve geriden gelecek muhâcirler için zemin hazırlanması vazifesini de tahmîl buyuruyordu.

Bi’setin yedinci senesinde mü’minlere karşı korkunç bir boykot ilan edilmişti. Haşimoğulları’ndan kız alınıp verilmeyecek; onlarla alış veriş asla yapılmayacak; inananların çarşıda pazarda dolaşmalarına dahi müsaade edilmeyecekti. Müslümanları kökten kazıma amacı güden bu maddeleri muhtevî bir metin Kâbe’nin duvarına asılmıştı.

Boykot tam üç sene sürdü. Akrabalık yok, komşuluk yok; alışveriş yok, yardım yok; yiyecek yok, ilaç yok; gökte yağmur yok, yerde nebât yok; mü’minlere su bile yok... Müslümanlara el altından erzak taşıyan birkaç hakperest ve âlicenap varsa, onlar da müşrikler tarafından zincire vuruluyor, eza görüyor ve engelleniyorlardı. O günlerin manzarası pek hazîndi. Ölümün, acının, ızdırabın hükümferma olduğu bir alanda annelerin çaresizlikten inilteleri ve yavruların açlıktan çılgınlıkları semaya yükseliyordu. Her şeye rağmen, ballar balını bulmuş olan müminler, dinlerini terk etmiyor, hatta terk düşüncesini döneklilik sayıyorlardı. Dahası her gece yeni yeni gençler babalarının evlerindeki yumuşak dōşeklerini bırakıyor, belki bir-iki küçük eşyayı omuzluyor ve “*Rasûlullah nerede, ben de oradayım!*” deyip O’na koşuyorlardı.

Hazreti Hatice’nin ruhunun ufkuna yürümesi ve Ebu Tâlib’in vefat etmesiyle, İki Cihân Serveri Efendimiz’in de dünyevî bir hâmîsi kalmamıştı. Bu himâye ortadan kalktığı için, her yerde saldırı, sataşma ve engellemelerle karşılaşılıyordu. Hele Tâif seferi -bugünkü ifadesiyle- vatandaşlık haklarının da zâil olmasına sebebiyet vermişti. Çünkü çölün kurallarına göre, İnsanlığın İftihar Tablosu şehrini ve kabîlesini terk etmiş sayılacak, artık kendisine Kureyş içinde meşru bir statü tanınmayacaktı. O andan itibaren, Mekke’de herhangi biri tarafından rahatlıkla öldürülebilirdi ve bu korkunç cinayet hiçbir sonuç doğurmazdı. Evet, sonraki asırlarda samimi müminleri en temel kanunî haklarından mahrum bırakan, pasaportlarını/kimlik kartlarını dahi ellerinden alan, vatandaşlıktan bütün bütün çıkartmaya çalışan ve bir şekilde yurtdışına gidebilenlere o ülkelerde suikast tehditleri savuran ehl-i küfür ve nifakın ağababaları o gün de işbaşındaydı.

Allah Rasûlü, bir süre Mekke’ye girememiş, Nahle’de beklemiş ve Kureyş’in önde gelen isimlerinden bazılarına haber göndererek onlardan himâye talep etmişti. Çocukları, muhtemel sonuçlarından korkarak bu isteği geri çevirmişlerdi. Hâlbuki Araplar, kabilelerinin gücünü, şerefini ve nüfûzunu göstermesi bakımından kendilerine sığınanları himâye etmekle övünürlerdi. Ferîd-i Kevn ü Zaman Efendimiz, günlerce Mekke kapılarında “emân” bekledikten sonra bir müşrik olan Mut’ım bin Adıyy’in himâyesinde şehre girebilmişti. Nebiler Sultanı, kendisini koruyup kollayacak ve muhalif bir rüzgâr karşısında bunu pazarlık mevzuu yapmayacak emin ve güçlü müminlerin bulunmadığı bir dünyada, insanî vasıfları hâiz bir müşriğin himâyesine rıza göstermişti. Mut’ım, o gece Kutlu Misafirini evinde ağırlamış; sabah olunca da O’nu silahlandırdığı oğullarının arasına alarak Kâbe’ye gitmiş ve O’na emân verdiğini bütün Kureyş’e ilan etmişti.

Fahr-i Kâinat Efendimiz, aynı zamanda vefa sultanıydı. Mut'ım'in bu iyiliğini gönlüne nakşetmişti. Evet, Mut'ım bir müşrikti ama iyilik de iyilik idi. Bu hadiseden beş sene sonra Bedir'de Müslümanlar galip gelmiş ve bazı müşrikleri esir almışlardı. O zaman Mut'ım çoktan ölmüştü. Allah Rasûlü, onun oğlu Cübeyr'e, esirleri göstererek, şöyle demişti: *"Eğer baban sağ olsaydı ve benden bunları hiç karşılıksız serbest bırakmamı isteseydi, sözünü ikiletmez, hemen bırakırdım."*

Tâif seferinden sonra, müminler için Mekke'de hayat olabildiğine zorlaşmıştı. Bu defa Rehber-i Ekmel Efendimiz, imkânı olan herkese "hicret" emri vermişti. Birkaç sene önce, iki grup halinde Habeşistan'a ve akabinde birer ikişer diğer beldelere gidenlerden sonra, şimdi her mümine "sefer" yolunu göstermişti. Derken üçer-beşer Mekke boşalmış, gizli-aşıkâr çokları Medine'ye akmıştı. Hicret edenlerin fedakârlığı, Ensâr'ın îsâr ruhuyla bir başka televvüne ulaşmış, arz yolculuğu âdeta miraçlaşmıştı. Ve yerdeki bu semavî sefer, peygamberlik kâfilesinin sonuncusuyla taçlanmıştı. Duyguları kan, düşünceleri kan, gözleri kan bir sürü kanlı deli çölde esiredursun; Sultân-ı Rusûl, Medine halkının "seniyye-i veda" türküleri arasında otağını, bugünkü yeşil kubbenin bulunduğu kutlu yere kurmuş ve mescitle iç içe olan bereketli hanesine yerleşmişti. Sonra da İlâhî mesajla ve ruhunun ilhamlarıyla çevreye hayat üflemeğe başlamıştı.

Başlamıştı ama kalbinin bir parçası, hicrete yol bulamayıp Mekke'de sıkıntı çeken Ashâbının yanındaydı. Orada hâlâ göç fırsatı kollayan bir hayli insan vardı. Kimileri birkaç hafta, kimileri birkaç ay, kimileri de ancak birkaç sene sonra Medine'ye ve sevdiklerine kavuşabilmişlerdi. Ezcümle, Habîb-i Edîb Efendimiz'in kıymetli kızı Zeynep validemiz ilk göç teşebbüsünde saldırıya uğramış, bu sebeple çocuğunu düşürüp kan revan içinde kalmış; ancak Hicret'ten iki sene sonra münevver şehre varabilmişti. İşte, Mahzun Nebi, sadece ailesinin güzide fertlerinin değil, umum müminlerin başına gelen her gurbetin, her çilenin, her firkatın hicranını vicdanında ayrı ayrı duyuyordu.

"Merhamet ya Rasûlallah!.." çığlıyla irkilmıştı bir gün. Hudeybiye anlaşması imzalanmak üzereydi. Bazı maddeler sahabeye çok ağır gelmişti; hele *"O andan itibaren Müslümanların safına geçecek erkekler müşriklere iade edilecek."* şartını duyunca *"Bu olmaz!"* demişlerdi. Karşı tarafın sözcüsü Süheyl, *"Bu olmazsa, anlaşma da olmaz."* diyerek kestirip atmıştı. Allah Rasûlü ısrar etse de, Süheyl *"Ben imza atmıyorum."* diye diretmiş ve o madde de mecburen kabul edilmişti. Tam anlaşmanın imzalanacağı an, Süheyl'in oğlu Ebu Cendel hazretleri kanlar içinde ve ayağındaki zincirlerin şakırtısıyla kendini İnsanlığın En Merhametlisi'nin huzuruna atıvermişti. Bu genç sahabî, on sekiz-yirmi yaşında Müslüman olmuştu. Babası tarafından zincire vurulmuş, her öğün yemek yerine sopa yemiş; tam dört sene, Medine'nin Gülü'ne vuslat hayaliyle, o çileyi çekmişti. Şimdi bir şekilde Şefkat Peygamberi'nin kollarına kendisini bırakmış; vücudundaki mızrak, zincir, kırbaç, sopa yaralarını göstermiş ve *"Merhamet ya Rasûlallah!"* diye inlemişti. Allah Rasûlü, Süheyl'e dönüp *"Ahidnâme henüz imzalanmadı; bunu benim için bırak!"* diyerek, bu talebini birkaç kez tekrarlamıştı ama o inat etmiş, *"Oğlum bana vermezseniz, ben de antlaşmaya asla imza atmam."* demişti. Bunun üzerine, Hüzün Peygamberi, İslâm'ın ve insanlığın istikbâli için buna katlanması gerektiğini bildirerek, Ebu Cendel'i teslim etmişti.

O esnada, Ashâb-ı Kiram'dan bazıları kılıçlarını yarıya kadar çekmişler ve *"Ya Rasûlallah! Buna razı olamayız!"* demişlerdi. Ebu Cendel'in çaresiz çırpınışları karşısında kopan çığlıklar, yavrusunu yitirmiş bir annenin ızdırap dolu feryadı gibiydi. Müşfik Nebî de gözyaşlarını tutamamış; mübarek yanaklarından inci inci yaş dökerek, Ebû Cendel'i iade etmiş fakat ona bir de müjde vermiş; *"Allah sana ve senin gibi olanlara çok yakında bir kurtuluş nasip edecektir."* demişti.

İman etmiş olduğu halde hicrete yol bulamamış ve müşrikler arasında tek başına kalmış kadınlar da vardı. Mesela; Ümmü Gülsüm Binti Ukbe bunlardandı. Babası, Peygamberimizin can düşmanı olan, Efendimiz'i boğmaya teşebbüs eden, azılı müşrik Ukbe bin Ebî Muayt idi. Ümmü Gülsüm validemiz, Müslüman olup Rasûlullah'a biat ettiği andan itibaren, başta ailesi olmak üzere müşriklerden zulüm ve baskı görmüş ama Allah yolunda her musibete katlanmıştı. Önceleri, her fırsatta mümin kardeşleriyle bir

araya geliyor, zaman zaman Peygamberimizi görüyordu ki bu da onun acılarını dindiriyor ve eziyetlere tahammül gücünü artırıyor. Fakat inananlar Medine'ye göçünce, adeta yalnızlık ve gariplik zulmetiyle kuşatılıvermişti. Bir yanda sürüp giden işkencelerin acısı, diğer tarafta sevdiklerinden uzak oluşun hicranıyla tam yedi sene kıvranmıştı; her biri yetmiş yıl kadar uzun yedi sene... Sonunda ayrılık hasretine daha fazla dayanacak dermanı kalmamış bir vaziyette yine tek başına yola koyulmuş; bütün tehlike ve engelleri aşarak büyük bir azimle Medine'ye varmış; *“Ya Rasûlallah, ne olur, beni müşriklere geri çevirmeyin!”* diyerek İnsanların En Emîni'ne sığınmıştı.

O ne bahtiyarlıktı ki, Hazreti Ümmü Gülsüm ve emsâli hakkında ayet nâzil olmuştu; artık dünya bir araya gelip istese, Allah Rasûlü onu ve aynı kaderi paylaşanları müşriklere teslim edecek değildi. Ne var ki, Mekke'nin zindanlarında, şirkin kol gezdiği izbelerde mahkûm, mağdur, mazlum bir grup sahabe hâlâ bir ferec ve mahreç bekliyorlardı. İşte Rahmet Peygamberi, her gün birkaç defa onları anar, sabah-akşam kunutlarında onlar için dua eder, ağlardı.

Kur'an'da, raûf ve rahîm sıfatlarıyla da zikredilen Yüce Nebi, kendisine dokunabilecek herhangi bir zararın endişe ve kederini duymazdı; O, ümmetini hatta insanlığı kucaklayan bir hüznü ve elemi yaşardı. O, imandan nasipsizlere ağlardı. İnsanların akıbetini/âhiretini düşünüp ağlardı. Ezilen, işkence gören ümmetine ağlardı. Hamza'sına, Mus'ab'ına, Cüleybib'ine, şehitlerine ağlardı. Cafer-i Tayyâr'ın çocukları gibi, geride boynu bükük kalan yetimlere ağlardı.

Onun gözlerinden bahar yağmurları misillü yaş boşalırken, tabii ki Ashab-ı Kirâm da sessiz ve infialsiz kalmazlardı; onlar da ağlardı. Bazen iman ve mârifet neşvesiyle, bazen aşk u iştiyak şivesiyle, bazen işlerine hata bulaşmış olabileceği endişesiyle, bazen ötelere ve âkıbet korkusuyla, bazen ufuklarının kararmasıyla, çok defa da kader arkadaşlarının, din kardeşlerinin tasalarıyla hep ağlar ve sürekli niyaz buğulu feryatlarla rahmet arşına yönelirlerdi. Hatta zaman zaman hıçkırığa hıçkırığa ağlamaları âdeta bir âh u vâh korosuna dönüverirdi. Şu kadar var ki, onlar çok üzümlü domur domur gözyaşı döktükleri anlarda dahi Hazreti Sâdık u Masdûk'un *“Göz yaşarır, kalb hüzünlenir; buna rağmen, biz kadere râzıyız ve Rabbimizin hoşnut olacağından başka bir söz söylemeyiz!”* beyanına hiç muhalif davranmazlardı.

Kadınıyla erkeğiyle, geride kalanıyla hicret edeniyse, fakr u zaruret yaşayanıyla bolluk ve zenginlik göreniyse, gazi olanıyla şehadet şerbeti içeniyle bütün sahabîler, kendi başlarına gelenleri Hakk'ın hususî muamelesi bildiler. Zâhiren kendilerinden daha iyi durumda olanların halini Allah'ın lütfu ve şükür vesilesi gördüler, onlar adına sevindiler. Dış görünüş itibariyle daha kötü durumda olanların ahvâlini de yüce makamlara ulaştırmak için Rabbin özel imtihanı olarak değerlendirdiler; onlar için kederlenip kavli fiilî dualar ettiler. Fakat asla kadere taş atmadılar; Hâlık'ı, halka şikâyet etmediler; atf-ı cürümlere girmediler.

Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle, nifaktan kurtulamamış ve kalbi oturaklaşmamış kimseler, en küçük musibet karşısında dini, Peygamberi, davayı suçlar dururlar. Bir iyiliğe mazhar olsalar, onu kendi kâbiliyet ve becerilerine verirler; fakat başlarına bir kötülük gelse, Allah'ın elçisine karşı bile küstahlık yapar ve *“Bu, senin yüzünden!”* derler. Her zaman, ânında taraf değiştirebilecekleri bir noktada dururlar; bir ganimet varsa, mutlaka ortak olurlar ama müminlere bir fenalık dokunursa, *“Biz önceden tedbirimizi almıştık!”* der, hemen oradan sıvışırlar.

Ashâb-ı Kirâm efendilerimiz bu nifak sıfatından fersah fersah uzak yaşadılar. Çektikleri zulüm ve işkencelerin faturasını din-i Mübin'e kesmediler; hele bazı İsrailoğulları'nın Musa aleyhisselâm'a söyledikleri çirkin sözleri akıllarının ucundan dahi geçirmedi.

Gönlünü yüksek ideallere bağlamış o muzdarip ruhlar, bütün bir hayat boyu buhurdanlık gibi tütüp durdular. Güneşler doğdu-battı; haftalar, aylar birbirini takip etti; mevsimler peşi peşine geçip gitti de onlar idealize ettikleri düşünceleri istikametinde bir başka bahar aradılar... Hep hazan gördü, hazan mevsimi yaşadı, hazan türküleri dinlediler ama ne hallerinden şekva etti ne de kimseden dert yandılar. And içip yoluna koydukları yüce davaları uğruna, her cefaya katlandılar lakin asla usanmadılar. Çünkü mefkûrelerinin aşkına kapılmış bu aydınlık ruhlar, önlerine yığın yığın uçurumlar, yığın yığın

zorluklar çıkabileceğini daha baştan hesap ederek yola çıkmışlardı. Dolayısıyla da ne farklı musibetlerle karşılaşmaları, ne imkânsızlıklar, ne de yollarını kesen çeşit çeşit tehlikeler kat'iyen onları şaşkırtmadı ve dinleri/davaları hakkında şüpheye düşüremedi. Onlar, her tehlikenin bir gün mutlaka ortadan kalkacağı, önlerinin açılıp imkânsızlıkları imkânların takip edeceği, her şeyden öte yolun sonunda rü'yetullah, rıza ve Rıdvan'a erileceği inancıyla, hep azimli ve kararlıydılar.

Bir Ramazan bayramı sabahıydı. Vakit namazının ikinci rekâtında, rükûda, Ashab-ı Kiram uzun süreden beri duymaya alıştıkları niyâzı intizar etmiş; "Allahümme enci... Allahümme necci... Allahümme hallis..." yakarışlarını beklemişlerdi. Fakat Rasûl-i Ekrem (sallallâhu aleyhi ve sellem) doğrudan secdeye gitmişti. Selam verilir verilmez, Hazreti Ömer (radiyallahu anh) heyecan ve merakla sormuştu. "Ya Rasûlallah, ne zamandır hicranla yâd ettiğiniz kardeşlerimize bugün dua buyurmadınız?" Gül-i Rânâ Efendimiz'in mübarek çehresinde tebessüm şebnemleri belirivermiş ve "Allah kardeşlerinize necât lütfetti; yola çıktılar, geliyorlar." demişti.

Böyle bir müjdeye bugün biz de ne kadar hasret ve ne denli muhtacız!..

"Kurtar Allahım, kadını erkeğiyle bizim arkadaşlarımızı, kardeşlerimizi de kurtar Allahım!.. İradî veya cebrî hicrete teşebbüs edenlere kolaylık ver; güzel vatanımızda kalanlara emniyet ve huzur lütfet. Her birini sürpriz nimetlerinle sevindir, helal rızıklarını bereketlendir. Dostlarımıza necât vermekle beraber, diktatörlüğe dönmüş bir sistemin paletleri altında ezilen, -hangi inançtan, hangi anlayıştan olursa olsun- bütünü insanlara bir çare göster ve hepsini selamete erdir. Yeryüzündeki bütünü masumları iki yüzlü tiranların sultasından kurtar Allahım!.."

Tarihî hadiseler aynıyla değil misliyle cereyan ediyor. Asr-ı Saadet'te meydana gelen hemen her olay günümüzde de benzer şekillerde vuku buluyor. O gün mülhidlerin ve müşriklerin işkencelerine maruz kalan samimi mü'minler, şimdi de ehl-i küfür ve nifak ortaklığının zulümleriyle karşı karşıya bulunuyor. Bazıları sorguda, zindanda, kendi ülkesinde çaresizliğin kollarında veya göç yolunda, hicret yurdunda çekiyor, bazıları da onların çektiklerini paylaşıyor, ızdıraplarını ruhunda duyuyor; yapılması gerekli olanlar mevzuunda çırpınıyor... Ve hepsi dua dua Rahmeti Sonsuz'a yalvarıyor.

Hâsılı; imtihandayız, esaretle hürriyetle.. imtihandayız, hapishaneyle hicretle.. imtihandayız, işkenceyle esenlikle.. imtihandayız, ayrılıkla beraberlikle.. imtihandayız, fakr u zaruretle imkan genişliğiyle.. imtihandayız, ızdırapla duyarsızlıkla... İmtihandayız!..

Hazreti Rahman, kalblerimizi kaydırmamasın; maddî manevî eziyetlere maruz kalan kardeşlerimize ve diğer mazlumlara en yakın zamanda ferec ve mahreç lütfetsin; onların mağduriyetlerini ebedî saadet vesilesi kılsın. Ve kim ne derse desin, Allah bizi bir veliler kervanı olan bu Hizmet'ten ayırmasın; akibet, mazlumen idam edilmek bile olsa, yarı yolda kalmaktan ve kazanma kuşağında kayıplar yaşamaktan muhafaza buyursun.

أَلَا إِنَّ أَحْسَنَ الْكَلَامِ وَأَبْلَغَ النَّظَامِ. كَلَامُ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْعَلَامِ. كَمَا قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى فِي الْكَلَامِ.

وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ. أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ:

وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَآغَمًا كَثِيرًا وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكُهُ الْمَوْتُ

فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا (4/100)

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ. أَلْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدَ الْكَامِلِينَ كَمَا أَمَرَ. نَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَنَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ النَّبِيُّ الْمُعْتَبَرُ.

تَعْظِيمًا لِنَبِيِّهِ وَتَكْرِيمًا لِفَخَامَةِ شَأْنِ شَرَفِ صَفِيَّهِ. فَقَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ مِنْ قَائِلٍ مُخْبِرًا وَآمِرًا: {إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا

أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَاسَلِّمُوا تَسْلِيمًا} لَبَّيْكَ...

{ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَى وَيَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ. يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ }

Osman Şimşek (4 Kasım 2016)